

Sygn. akt II K 234/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agata Gawlicka

Protokolant: Magdalena Błaszczuk

w obecności Prokuratora Huberta Kołtuniaka

po rozpoznaniu w na rozprawie w dniach 6.11.2014 r., 16.01.2015 r., 19.05.2015 r., 10.07.2015 r. i 23.10.2015 r.

sprawy

A. J., s. S. i I. zd. K., ur. (...) w G., niekaranego

T. S. (1), s. R. i B. zd. Z., ur. (...) w G., karanego

D. B., s. J. i I. zd. N., ur. (...) w G. niekaranego

K. N., s. C. i M. zd. (...), ur. (...) w G., niekaranego

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 1 listopada 2013 r. około godziny 20.30, działając wspólnie i w porozumieniu wdarli się do cudzego mieszkania w C. przy ul. (...), użytkowanego przez G. S. i pomimo żądania przez osobę uprawnioną, nie opuścili tego mieszkania

tj. o czyn z art. 193 k.k.

a nadto **D. B. i K. N.** o to, że:

II. w dniu 1 listopada 2013 r. około godziny 20.30 w mieszkaniu w C. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, kopiąc w okolice głowy i klatki piersiowej, dokonali pobicia G. S., czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, skutkowało zaś obrażeniami głowy pod postacią stłuczenia głowy bez widocznych śladów obrażeń ciała, co spowodowało naruszenie nietykalności cielesnej,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

III. w dniu 1 listopada 2013 r. w budynku szpitala w G. przy ul. (...) grozili K. J. pozbawianiem życia jej męża M. J., co wzbudziło w niej uzasadnioną obawę, że groźby te mogą zostać spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. ustalając, że A. J. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. czynu z art. 193 k.k. oraz ustalając, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. postępowanie karnego wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby, a na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 49 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1

k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 200 (dwustu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

II. uznaje oskarżonego T. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. czynu z art. 193 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 193 k.k. wymierza mu karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

III. uznaje oskarżonego K. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 193 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 193 k.k. w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. uznaje oskarżonego K. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 158 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. uznaje oskarżonego K. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu K. N. w punktach III, IV, V kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

VII. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego K. N. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VIII. uznaje oskarżonego D. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 193 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 193 k.k. w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IX. uznaje oskarżonego D. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 158 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. uznaje oskarżonego D. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu D. B. w punktach VII, VIII, IX kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

XII. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonym D. B. i K. N. karę grzywny w wysokości po 75 (siedemdziesiąt pięć) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

XIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonym D. B. i K. N. kary grzywny, zalicza każdemu z tych oskarżonych okres zatrzymania od dnia 2 listopada 2013 r. do dnia 3 listopada 2013 r.;

XIV. na podstawie art. 627 k.p.k., a w stosunku do oskarżonego A. J. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wymierza im opłaty;

- K. N. i D. B. – na podstawie art. 2 ust 1 pkt 2 w zw. z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w kwocie 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych;

- T. S. (2) – na podstawie art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w kwocie 80 (osiemdziesiąt) złotych;

- A. J. – na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w kwocie 80 (osiemdziesiąciu) złotych.

Sygn. akt II K 234/14

UZASADNIENIE

ograniczone zgodnie z wnioskiem, do uzasadnienia rozstrzygnięcia o karze w stosunku do oskarżonych K. N. i D. B.

Wyrokiem z dnia 23 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Goleniowie uznał skarżonego K. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 193 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 193 k.k. w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto uznał oskarżonego K. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 158 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto uznał oskarżonego K. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. połączono wymierzone oskarżonemu K. N. w punktach III, IV, V kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby; nadto na podstawie art. 73 § 2 k.k. sąd oddał oskarżonego K. N. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Analogiczne rozstrzygnięcie, w tym również z uwzględnieniem podstaw prawnych (za wyjątkiem dozoru kuratora) zostało wydane wobec D. B..

Ponadto ww. oskarżonym sąd wymierzył na podstawie art. 71 § 1 k.k. kary zrywny w wysokości po 75 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych, oraz zaliczył im okres zatrzymania na poczet wymierzonej kary grzywny.

K. N. ma (...), jest bezdzietnym kawalerem, posiada wykształcenie podstawowe. Pracuje w I. za wynagrodzeniem 1500 – 1600 zł miesięcznie. Nie był karany sądownie, nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Mieszka z rodzicami, wolny czas spędza z kolegami.

Dowód: dane oskarżonego – k. 161 v, informacja z K. – k. 231, wywiad środowiskowy – k. 200 - 205

D. B. ma (...), posiada wykształcenie podstawowe, pracuje w I. za wynagrodzeniem ok. 2000 zł miesięcznie. Ma na utrzymaniu jedno dziecko, nie był karany sądownie, nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

Dowód: dane oskarżonego – k. 161 v, informacja z K. – k.230

Stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonym czynu z art. 193 k.k. jest dość znaczny. Za taką oceną przemawia okoliczność, że oskarżeni naruszyli takie istotne dobro prawne jakim jest nienaruszalność mieszkania i prawo do decydowania o tym, kto może przebywać w miejscu, do dysponowania którym pokrzywdzony jest uprawniony. Oskarżeni działali gwałtownie, bowiem po otwarciu im drzwi przez dzieci, weszli do mieszkania na

siłę, wzbudzając jednocześnie strach w znajdujących się tam osobach małoletnich. Działali przy tym w zamiarze bezpośrednim. Należy wskazać, że sąd nie potraktował tego czynu jako współukaranego uprzedniego do pobicia, bowiem zachowanie oskarżonych polegało również na tym, że nie chcieli opuścić mieszkania wbrew żądaniu G. S., a zachowanie ich było objęte jednym zamiarem (G. S. wskazywał, że praktycznie cały czas prosił oskarżonych, aby opuścili mieszkanie, nadto na istnienie po stronie oskarżonych jednego zamiaru wskazuje cel, dla którego przybyli do tego mieszkania – odnalezienie M. J., a którego to celu nie osiągnęli po wejściu do lokalu i stwierdzeniu, że poszukiwanego przez nich mężczyzny tam nie ma).

Stopień społecznej szkodliwości drugiego z przypisanych oskarżonym czynów (z art. 158 § 1 k.k.) jest znaczny. Za taką oceną przemawia okoliczność, że oskarżeni działali w zamiarze bezpośrednim i bez powodu, kierując swoją agresją na G. S., z którym nie byli w żadnym konflikcie. Przyjechali oni do mieszkania w C. po to, by spotkać się z M. J. i jego pobić, a ponieważ nie zastali go w mieszkaniu, skierowali swoją agresję na G. S.. Nadto nie baczyli, że w domu znajdują się dzieci, które wystraszone ich zachowaniem zaczęły uciekać. Swoim zachowaniem naruszyli tak istotne dobro prawne jakim jest zdrowie człowieka, a motywowani byli chęcią odnalezienia M. J. (uzyskania od G. S. informacji o tym, gdzie się M. J. znajduje) i płytką chęcią zemsty na M. J. za zwracanie uwagi K. N. na sposób jego zachowania się względem matki.

Znaczny jest także stopień społecznej szkodliwości trzeciego z czynów przypisanych oskarżonym, skierowali ono bowiem groźby pozbawienia życia M. J. do jego żony, która przebywała w tym czasie na oddziale położniczym, bezpośrednio po porodzie, o czym oskarżeni doskonale wiedzieli. Nie baczyli zatem ani na stan K. J., ani na miejsce, w jakim się znajdowała, lecz dalej konsekwentnie poszukiwali M. J.. Motywację ich w postaci chęci nastraszenia K. J. i odnalezienia jej męża, należy uznać za naganną. Jednocześnie działali oni w zamiarze bezpośrednim, naruszając tak istotne dobro prawne jakim jest wolność człowieka od stanu obawy o życie własne lub osoby najbliższej.

Oskarżeni mieli możliwość zachowania się zgodnie z prawem, nie zaszła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność ich zachowania lub winę.

Za pierwszy z przypisanych oskarżonym czynów sąd wymierzył im karę po 4 miesiące ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Przy wymiarze tej kary uwzględniano okoliczności wzięte pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz okoliczność, że oskarżeni prowadzą ustabilizowany tryb życia, pracują, zarabiają i nie byli dotychczas karni sądownie.

Za drugi z przypisanych oskarżonym czynów sąd wymierzył im karę pozbawienia wolności, oscylującą jednak wokół dolnych granic ustawowego zagrożenia, z uwzględnieniem stopnia społecznej szkodliwości tego czynu i stopnia winy oskarżonych, a także przy uwzględnieniu tych samych okoliczności wziętych pod uwagę na korzyść oskarżonych, o których była już wyżej mowa.

Podobnymi względami sąd kierował się wymierzając oskarżonym za czyn z art. 190 § 1 k.k. – a zatem przy wymiarze tej kary uwzględniano okoliczności wzięte pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz okoliczność, że oskarżeni prowadzą ustabilizowany tryb życia, pracują, zarabiają i nie byli dotychczas karni sądownie.

Wymierzając oskarżonym karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem niewiele surowszą od najniższego dopuszczalnego wymiaru kary łącznej sąd uwzględnił, że popełnione przez nich przestępstwa cechuje bliska więź przedmiotowa i podmiotowa oraz jedna nadrzędna motywacja, którą była chęć odnalezienia M. J.. Sąd uwzględnił również ilość popełnionych przez oskarżonych czynów jednostkowych, gdyż w orzecznictwie podkreśla się, że decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002, z. 4, poz. 26).

Ponadto uwzględniono globalną ocenę stopnia społecznej szkodliwości wszystkich przestępstw, za które wymierzono kary jednostkowe (por. wyrok SN z 11 grudnia 1980 r., II KR 388/80, LEX nr 21888), a który to stopień został uznany przez sąd za znaczny.

W ocenie sądu wymierzona oskarżonym kara łączna spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, odniesie także skutek w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przy wymiarze kar sąd błędnie zastosował wobec oskarżonych ustawę nową, mimo, iż to ustawa obowiązująca poprzednio była dla nich względniejsza (nie przewidywała bowiem obligatoryjnego nałożenia obowiązków przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary). Ma to jednak tylko taki skutek, że błędnie wskazane są niektóre podstawy prawne wymiaru kar jednostkowych (kary ograniczenia wolności za czyn z art. 193 k.k.) oraz kary łącznej.

Sąd uznał, że obydwaj oskarżeni zasługują na warunkowe zawieszenie wykonania kary, bowiem można im postawić pozytywną prognozę kryminologiczną. Żaden z nich nie był dotąd karany sędownie, obydwójce pracują i nie korzystają z opieki społecznej. Należy więc przypuszczać, że kara z warunkowym zawieszaniem jej wykonania spełni wobec oskarżonych swoje cele i zapobiegnie popełnieniu przez nich ponownie przestępstwa. Przy tym trzyletni okres próby będzie wystarczający dla zweryfikowania trafności postawionej oskarżonym prognozy kryminologicznej.

Dla wzmocnienia prewencyjnego oddziaływania kary warunkowo zawieszanej, sąd wymierzył oskarżonym grzywnę. Ilość stawek dziennych została dostosowana do globalnego stopnia społecznej szkodliwości przypinanych im czynów i stopnia winy, zaś wysokość stawki dziennej do ich możliwości finansowych.

Oskarżonym zaliczono na poczet kary grzywny okres zatrzymania. Dodatkowo K. N. został oddany pod dozór kuratora sądowego, gdyż jest młodociany i orzeczenie dozoru w takim wypadku było obowiązkowe.